

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 5.07. 2006 r.

DSP-I 5006-291/06

BH-I-0700-358/06

KANCELARIA SENATU
BIURO PREZYDIALNE
Dział Ogólny

wpłynęło dn. 07.07. 2006
nr 545 podpis 18

Pan
Ryszard Legutko
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 7 czerwca 2006r., BPS/DSK-043-337/06, przy którym przekazane zostało oświadczenie Pani Senator Doroty Arciszewskiej – Mielewczyk, złożone podczas 11. posiedzenia Senatu w dniu 24 maja 2006r., dotyczące stosowania instytucji tymczasowego aresztowania w związku z przegranymi przez Polskę sprawami przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka w Strasburgu uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

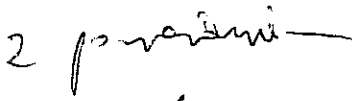
Uregulowania dotyczące środków zapobiegawczych, w tym tymczasowego aresztowania, zawarte w dziale VI, rozdziale 28 kodeksu postępowania karnego z dnia 6 czerwca 1997r., w tym dotyczące okresu jego stosowania w pełni odpowiadają standardom, wynikającym z Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych oraz zapisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Normy z art.249§1 i art. 250 kpk określają ogólne przesłanki, cel i tryb stosowania środków zapobiegawczych, w tym także tymczasowego aresztowania, a z art. 258kpk wynikają podstawy stosowania środka izolacyjnego, jakim jest tymczasowe aresztowanie. Art.263kpk stanowi o długotrwałości tego środka i okresach jego stosowania podczas postępowania przygotowawczego i jurysdykcyjnego, natomiast z art.252 i 254kpk wynika prawo do składania zażaleń na postanowienia dotyczące tymczasowego aresztowania oraz składania wniosków o jego uchylenie w każdym czasie.

W związku z faktem, że instytucja tymczasowego aresztowania została w polskim ustawodawstwie uregulowana w sposób pełny zgodnie z ww. standardami w Ministerstwie Sprawiedliwości nie są prowadzone w chwili obecnej prace nad nowelizacją przepisów dotyczących stosowania tego środka zapobiegawczego. Ewentualne wadliwe wykorzystywanie

norm prawa w praktyce organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości nie jest bowiem wystarczającym powodem do dokonywania takich zmian w utrwalonym obowiązywaniu przepisów.

Należy stwierdzić, że zgodnie z obowiązującymi przepisami, Minister Sprawiedliwości nie ma możliwości wpływania na decyzje sędziów w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania w drodze czynności nadzorczych. W myśl bowiem art.178 ust. 1 Konstytucji sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji i ustawom, co oznacza, że orzekają jedynie w oparciu o prawo i zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Powyższe oznacza również niedopuszczalność wywierania jakichkolwiek nacisków na sędziów w zakresie wydawanych przez nich orzeczeń, również w zakresie stosowania tymczasowego aresztowania. Dlatego też art.39 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych stanowi, że czynności nadzorcze Ministra Sprawiedliwości nie mogą wkraczać w sferę niezawisłości sędziowskiej, a więc w treść wyroków i postanowień. Ich prawidłowość może być badana wyłącznie w trybie przez prawo przewidzianym, poprzez wnoszenie środków odwoławczych do sądu wyższej instancji, co gwarantować powinno prawidłowe stosowanie tego środka.

2 września

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Janusz Jozefowicz
PROKURATOR STANU